emeğin birliği

ÖZEL SAYI 3

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

MAHALLİ SEÇİMLERDE PROLETARYANIN BAĞIMSIZ SINIF SİYASETİ

Türkiye işçi sınıfı kendi öz örgütünden yoksun olduğu bir ortam da, bir kez daha seçimlerle karşı karşıyadır. Bu öylesine bir karşılaşma ki, bir taraftan proleteryanın öz örgütü yok diyoruz; diğer taraftan, bir çok parti ve örgüt kendisinin proletaryanın öz örgütü, partisi olduğunu da söylemekte. Doğal olarak bu parti ve örgütlerin, seçimler konusunda da ayrı ayrı görüşleri olmakta. Üstelik bütün bu ayrı görüşlerin hepsi proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini kendisinin belirlediğini iddia etmektedirler. Oysa Marksizm - Leninizmde şu gerçek açıktır. Proletaryanın bağımsız sınıf siyasetinin tekliği, ve bu konuda hiç bir ikiçiliğin bulunmayışı. Işte böylesi bir dönemde Marksist-Leninistler şöylesi bir görevle karşı karşıyadır. Tek olan proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini belirlemek ve bunu sosyal-pratiğin içerisine sokmak.

Seçimler konusunda proleteryanın bağımsız sınıf siyasetinin belirlenme sorunu ile bugün ilk kez karşılaşmış değiliz. Bundan çok kısa bir süre önce yani 5 Haziran 1977 seçimlerinde de bu sorun gündemde idi. Ve o gün de bir çok parti ve örgüt çok şeyler söylemiş çok şeyler yazmıştı. Bu günde bir çok parti ve örgüt mahalli seçimlerle ilğili olarak çok şeyler söyleyip yazmakta, bugünkü savunulan görüşlerin, dünün görüşlerinin şu veya bu şekilde devamı olduğu vurgulanmaktadır. Evet doğru söylüyorlar. Aslında pek fazla bir şey değişmedi. Dün seçimler konusunda kim ne savunmuş ise, bugün de aynı şeyler savunulmaktadır. Marksist-Leninistler bolşevik taktiği daha da sağlamlaştırmaya çalışmakta; Oportünüstlerse dünkü yanlışlıklarını daha da sistemleştirmeye uğraşmakta, görüşlerini kitleler huzurunda nereye çeksen oraya uzayacak şekilde muğlaklaştırmaktadırlar.

Mahalli seçimler taşımış olduğu bir takım özelliklere rağmen, genel seçimler siyasetinden ayrılmayacağına göre; bu seçimlerde proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini tespit etmek, genel seçimlerin kısa bir değerlendirmesini yapmadan imkansızdır. Zira genel seçimlerde bir parti proleteryanın bağımsız sınıf politikasını değil, oportünüst politikayı belirlemiş ise, bu partinin mahalli seçimlerde proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini belirlemesi de imkansızdır. Çünkü seçimler konusu ile ilğili olarak herhangi bir parti veya örgüt bir özeleştiri yapmadığına göre, aynı taktikler yani yine aynı oportünüst politika savunuluyor demektir.

Emeğin Birliği 5 Haziran 1977 seçimlerin-

de proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini şöyle açıklamıştır.

«Eğer erken seçimler gündeme gelmiş ise sorun, işçi sınıfının burjuva parlementerizmine karşı tavrını belirlemektir. İşçi sınıfının burjuva parlementerizmine karşı tavrı, mevcut siyasi ortam ve işçi sınıfının erişebildiği mücadele düzeyi gözönüne alınırsa, bu taktik parlementonun boykot taktiği olmamaktadır.»

«Biz Komünüstler, devlet iktidarını ele geçiremediğimiz ve sadece emekci halkın burjuvaziye karşı kendi sovyetleri için çağrıda bulunduğu sürece, burjuvazi devlet iktidarını kullandığı ve nüfusun değişik sınıflarına seçimlere katılmaları için çağrıda bulunduğu sürece, yalnız proleterler arasında değil, bütün halk içinde ajitasyon yapma gayesi ile seçimlere katılmakla mükellefiz» (Lenin),

diyen Emeğin Birliği proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini lafla değil, pratiği ile gerçekleştirmeye çalışmıştır. Bağımsız sosyalist işçi ve yoksul köylü milletvekili adayları göstermiştir.

Emeğin Birliğinin bu bolşevik politikasına karşı, en sağından tut, en soluna kadar uzanan tüm oportünizmin cevabı şu olmuştur. Görevimiz «MC'yi geriletip demokratik bir hükümeti kurmak için», «Oyları parçalayıp, Faşizmin ekmeğine yağ sürmemek için», kendisinin öz örgüt olduğunu beiirtip, veya buna alternatif olduğunu iddia edenler, kendi alternatif olma durumlarını inkâr eden bir görüş olarak «Alternatifsizlikten, alternatif durumunda olan demokratik bir partiyi desteklemek için», «Oylarımızı CHP'ye vermekle mükellefiz», demişlerdir. Kısacası işçi sınıfı hareketini burjuvazinin kuyruğuna takma politikasının kendisi olan Menşevizm, bolşevizm olarak gösterilmeye çalışılmış. Bolşevizm ve bolşevik taktik, karşı devrimcilikle suçlanmıştır.

Görüyoruz ki burada bağımsız sınıf siyasetini, kayıtsız şartsız CHP'yi destekleyenler değil. Burjuva parlementosuna bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekilleri sokmaya çalışan Emeğin Birliği temsil etmiştir.

Bugün de yaklaşan Mahalli seçimlerde proleteryanın bağımsız sınıf siyasetini yine Emeğin Birliği hayata geçirmeye çalışmaktadır. Bu yeni bir politika olmayıp, genel seçimlerdeki politikanın devamıdır. Onun daha da sistemleştirilmesi, daha da yaygınlaştırılmasıdır.

11 Aralık 1977 mahalli seçimlerinde devrimci proleteryanın görevleri şunlar olacaktır.

1 — 5 Haziran 1977'den günümüze dek uzanan işçi sınıfı hareketi önemli mesafeler kattetmesine rağmen, bu yükseliş seçimlerde boykotu gerekli kılacak düzeye erişememiştir. Bu sebeple taktik mahalli seçimlerin boykotu değil, bu seçimlere en geniş ölçüde katılmalıdır.

2 — Mahalli seçimlerde sosyalistlerin görevi: yerel yönetim organlarının gerçek içeriğinin anlatılması, işçi sınıfının yerel yönetim organlarına karşı devrimci tavrının açıklanmasıdır.

Kapitalist devletlerin yerel yönetim organlarının çoğunluğu, sözde özerklik pirensibine göre kurulmuştur. Ama kapitalist devletin burjuva kanunları bu özerk yönetim organlarını sıkı bir denetime tabi tutarak, buraları ezilenlerin yararına işleyen birer kurum haline değil, bizzat bu kapitalist sınıfın birer baskı kurumu haline dönüştürmüştür. Göstermecilik özerklik, ancak burjuvazinin sınıf egemenliğine değinmeyen noktalara kadar uzamıştır. Bu anda bile burjuvazinin temsilcileri bu kurumlara kendi temsilcilerini sokmuş, buraları burjuvaziye hizmet çiftliği haline dönüştürmüşlerdir.

Bu sebepledir ki, bu kurumlar içerisinde de bir sınıf mücadelesi kaçınılmaz olmuştur. Ezilen sınıf ve tabakalar bu özerk yönetim organlarına daima kendi çıkarlarını savunabilecek adayların seçilmesini desteklemiş. Burjuvazi ise bunun tersine kendi sınıfına hizmet edecek unsurları bu organların başına getirmek istemiştir. Burjuvazi bu mücadelede her defasında her ezilenin en doğal hakkı olan istemleri istismar etmiş. Ezilenlerin konut, yol, elektrik sağlık hizmetleri vs... gibi istemleri, burjuva politikacıların birer oy demoğojisine dönüşmüştür. Öyle ki, seçim günlerinde değişik burjuva partileri ezilenlere hizmette daima birbirleriyle yarış etmişlerdir!

Oysa sosyalistler için şu çok açık bir gerçektir. Mevcut kapitalist devlet devam ettiği sürece, bu 'özerk' yönetim organlarının şu veya bu şekilde emekci halk adına girişeceği bir takım icraatlar, karşısında burjuva kanunları, burjuva polis ve ordusunu, son tah-

lilde burjuva devletini görür. Burjuvazinin, burjuva devletin birer kurumları olan bu organların şu veya bu şekilde emekçi sınıf ve tabakalar lehine bir takım icraatlara girebileceği ise, bu kurumların 'özerkliğin'de yatmaktadır. Işte bu sebepledir ki bir kapitalist devlet ne kadar gelişir, ezilen sınıf ve tabakalar ne kadar bilinçlenirse, burjuvazi bu organlardaki denetimi o ölçüde sağlamlaştırmaya çalışır. Bilhassa Muhtarlara devlet tarafından ödenek bağlanması, bu politikanın hayata geçirilmesinden başka bir şey değildir. Bu durum karşısında sosyalistler şunu açıklamakla mükellettir. Kapitalist devlet içerisinde, bu özerk yönetim organlarının tamamen emekçi sınıf ve tabakalar lehine icraatta bulunmaları imkansızdır. Bu ancak ve ancak, 'özerk' yönetim organlarının önünde en büyük engel durumunda bulunan kapitalist devletin yıkımı ile mümkündür. Ama bu demek değildir ki bu 'özerk' yönetim organlarını boykot edelim. Hayır tam tersine, bu 'özerk' yönetim organlarına ezilen sınıf ve tabakaların temsilcileri olan sosyalist işçi ve yoksul köylü adayları seçelim ki, bu organlardan yararlanabildiğimiz kadar faydalanalım. Bu organların kendisi içerisinde, bu organların mevcut kapitalist devlet devam ettiği sürece ezilenlerin sorunlarına gerçek bir çözüm getiremeyeceğini gösterelim.

3 — Mahalli seçimlerde proletaryanın bağımsız siyaseti herhangi bir burjuva partinin desteklenmesi değil, mahali yönetim organlarına işçi ve yoksul köylü adaylarının sokulmasıdır. Ancak proleteryanın bu devrimci görevi; mahalli bölgelerin bir takım özellikleri göz önüne alınarak bağımsız ilerici demokrat adayların ve CHP içerisindeki küçük burjuva demokrat unsurların faşizme karşı savaşabildiği ölçüde desteklenmesine engel değildir. Neden herhangi bir parti değilde —özellikle CHP— proletaryanın bağımsız siyasetini uygulayıcı bağımsız işçi ve yoksul köylü adayları diyoruz. Çünkü; 'özerk' yönetim organlarındaki mücadele, proletaryanın burjuvaziye karşı verilen sınıf mücadelesinin bir parçasıdır. 'Özerk' yönetim organları sınıflar üstü bir kurum değildir. Bu kurumda en son tahlilde kapitalist devlet içerisinde, ezilen sınıf ve tabakalar üzerinde burjuvazinin bir sınıfsal baskı aracıdır. Her sınıfsal baskı aracına olduğu gibi, devrimci proletaryanın bu baskı aracına karşıda, bizzat bu kurumların içerisinde mücadele yürütmesi onun tarihi devrimci görevlerinden birisidir. Nasıl ki burjuva parlementerizmine karşı mücadele bizzat bu parlementonun içerisinde yer almaktan geçiyorsa. Tıpkı bunun gibi, yerel yönetim organlarına karşı mücadele, bu organlar içerisinde yer almaaan yürütülemez. Nasıl ki burjuva parlementosunun parçalanması bağımsız işçi ve yoksul köylü milletvekillerinin bu parlemontoya girip, bu parlemontonun işe yaramadığını, onun emekçi sınıfların değil de kapitalistlerin bir aracı olduğunu, oradan yığınlara, yığınların kendi siyasi öz deneyleri ile anlatmadan gerçekleşmez ise. Tıpkı bunun gibi, kapitalist devlet içerisinde bu yerel yönetim organlarının en son tahlilde burjuva sınıfların bir baskı maşası olduğunun, bu organların getireceği köklü dönüşümlerin imkansız olduğunun; bu köklü değişimlerin ancak kapitalist devletin yıkımı ile gerçekleşeceğinin anlatılması, yığınlara kavratılması ancak bu organlar içerisinde bağımsız işçi ve yoksul köylü adayları ile sağlanır. Bu sebepledir ki, sosyalistlerin görevi mahalli seçim organlarına bağımsız sosyalist işçi ve yoksul köylü adaylarını sokmaktır.

Devrimci proletaryanın burjuvaziye karşı yürütülen mücadelesinin bir parçasıda, kapitalist sistem içerisinde kapitalist devlet kurumları içerisinde yer alıp, bu kurumların gerçek içeriğini en geniş şekilde propoganda etmektir. Leninin tabiri ile parçalayamadığımız burjuva kurumlar içerisinde çalışmak zorundayız. Doğrudan halkın oylarıyla seçilen mahalli kurumlarda bu görev daha da vaz geçilmez ilke olur. Bilhassa bu kurumların 'özerkliğinin' getirdiği bir takım olanaklardan faydalanıp, bu kurumların kapitalist devlet içerisinde icraatlarını açıklamak mümkünse, bundan kaçınmak, proletaryanın sınıf mücadelesinin bir alanını burjuvaziye terk etmek demek değilmidir. Sosyalistler her defasında milyonlarca ezilen halk üzerinden geçinen bir avuç arsa spekülatorlarından, gecekondu yıkıcılarından bahsederler. Ama bütün bunların bir çoğu yerel yönetim organları aracılığı ile varlıklarını devam ettiren unsurlar değilmidir. Eğer biz bu kurumlarına bağımsız sosyalist işçi ve yoksul köylü adaylarını soktuğumuz da, bunları tüm halka teşhir etmek daha da kolaylaşamayacak mı?.. Elbetteki

sosyalistler işçi sınıfı ve tüm halkın çıkarı adına bu ve buna benzer görevlerden kaçmayacaklardır. Onlar en ağır koşullarda, en ağır baskılarda bile buraları burjuvaziye teslim etmiyecektir.

Diğer taraftan devrimci proletarya ne sosyalizm için reformlar uğruna mücadele; ve nede reformlar için sosyalizm mücadelesini unutmuş değildir. Burada görev bu iki mücadeleyi birlikte yürütüp, reformlar uğruna mücadeleyi sosyalizm mücadelesine tabi kılmaktır. Bu sorun kendisini yerel yönetim organların da şu şekilde gösterir. Yerel yönetim organları en son tahlilde burjuvazinin, kapitalist devletin sınıfsal baskı aracının bir parçasıdır demiştik. Ama yerel yönetim organlarının özerkliği, ve bu özerklik sınırının mücadele ile genişletilme olasalığı, ezilenlere bu 'özerkliğinin' tanımış olduğu bir takım haklarla bazı icraatlarda bulunabilir.

Yani, mahalli yerel organlarda bir takım sorunlar, burjuvalar, spekülatörler, büyük toprak sahipleri aleyhine çözümlenebilir. İşte burjuvazi bundan korktuğu içindir ki mahalli organlara büyük önem verir. Kendi gelişimi ile birlikte bu organların sınırlandırılmış özerkliklerini yok etmek ister. Ama bu gibi hallerde bile emekçiler lehine çözümlenen sorunlar, kapitalistlerin ezilenlere tanıdığı bir takım tavizlerden öte olamaz. Zira bu tavizlerin verilişi bile sıkı bir denetim sonunda gerçekleşir. Ama her ne olursa olsun, bunlar özünde kapitalistlere yönelmiş küçük saldırılardır. İşte bu küçük saldırıları olsun, genelde kapitalistlerin egemenliğine karşı yönelen mücadele ile birleştirebiliyorsak, bu demektir ki mevcut kapitalist sistem içerisinde reformlar uğruna mücadeleyi sosyalizm mücadelesi ile birleştirebiliyoruz. İşte sosyalizm uğruna mücadelede buna tabi olan reformlar uğruna mücadeleyi reddetmeyeceksek, bunu gerçekleştirmenin tek yolu olan bağımsız işçi ve yoksul köylü adaylarını desteklemek olacaktır.

Bu siyasetimiz doğrultusunda mahalli seçimlerde bağımsız sosyalist işçi ve yoksul köylü, Adana, Besni, Doğanşehir, Gölbaşı belediye başkanı ve bir çok yerde belediye meclis üyesi ve de muhtar adaylarını destekliyoruz.

YAŞASIN Bağımsız Sosyalist İŞÇİ-YOKSUL KÖYLÜ ADAYLARIMIZ

YAŞASIN İŞÇİLERİN, YOKSUL KÖYLÜLERİN, GENÇLİĞİN DEVRİMCİ MÜCADELE BİRLİĞİ

YAŞASIN KÜRT-TÜRK HALKININ MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR, TARLALAR, SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

emeğin birliği

Aylık Siyasi Gazete - Sahibi: E. Sabri İpekçi - Sorumlu Müdür: Hacı Kılıç — Yönetim Yeri: Eski Saray Cad. Saray Pasaj PO/60 Gaziantep — Yazışma Adresi: PK. 192 Beyazıt/İstanbul, İstanbul Dağıtım Şubesi: Çemberlitaş Evkaf Sokak. No: 2/12 Çemberlitaş/İstanbul - Dizgi: Evren Matbaası - Baskı: Ören Basımevi.